

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1405/2025
16.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгане Радивојевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумилији К.бр. 67/24 од 11.04.2025. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 324/2025 од 05.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгане Радивојевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумилији К.бр. 67/24 од 11.04.2025. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 324/2025 од 05.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумилији К.бр. 67/24 од 11.04.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 године и кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 4 месеца, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 18Кж1 324/2025 од 05.09.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Куршумилији К.бр. 67/24 од 11.04.2025. године потврђена, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка у ком делу је жалба пуномоћника малолетног оштећеног ББ усвојена и првостепена пресуда укинута и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, пред судом правног лека, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Драгана Радивојевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд донесе пресуду којом ће усвојити захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укинати и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Међутим, образлажући означену повреду закона, бранилац наводи да ниједним предложеним и изведеним доказом се на јасан начин не указује да је окривљени тачно одређеног дана учинио радње које би представљале обележје кривичног дела насиље у породици. Такође, бранилац наводи да се приликом оцене доказа суд морао водити теоријом „отровног дрвета“, обзиром да је усвојен предлог одбране да се из списка предмета изузме записник о испитивању малолетног ББ пред ОЈТ у Куршумлији као незаконито прибављен доказ, те да сведоци нису били очевици догађаја. У вези са изнетим, бранилац износи сопствену оцмену исказа сведока ВВ, ГГ, полицијског службеника ДД, као и судског вештака саслушаног у својству сведока на главном претресу дана 15.11.2024. године др ЂЂ. Такође, образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац наводи и да поднесци Центра за социјални рад „Боровњак“ Куршумлија од 15.11.2023. године и 16.11.2023. године који је ОЈТ у Куршумлији предложио као доказ уз оптужницу наводећи да је реч „о извештајима“, не представљају извештаје, тј налазе и стручна мишљења у смислу одредбе члана 62. став 2. тачка 1) Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада центра за социјални рад, те да само налаз и стручно мишљење центра према напред наведеним одредбама могу служити као доказ у кривичном поступку. По ставу одбране, наведени поднесци су обавештења на којима се не може заснивати судска одлука, јер се на обавештења не може уложити приговор нити затражити стручна оцена евентуалног супер вештака као када је у питању налаз и стручно мишљење. У вези са изнетим, бранилац износи и сопствену анализу наведеног „поднеска“ и указује на судску праксу Врховног суда у предмету Кзз 460/2024.

На описани начин, по ставу Врховног суда, иако бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, исти полемиче са чињеничним утврђењима суда везаним за доказну снагу извештаја Центра за социјални рад од 15.11.2023. године и 16.11.2023. године, као и са оценом доказа изведених у току поступка, износећи сопствену оцену изведених доказа, сопствено виђење одлучних чињеница које из тих доказа произлазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама.

Уједно Врховни суд указује да пресуда Кзз 460/2024 од 11.04.2024. године на коју се бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости позива није у супротности са одлуком донетом у овом предмету.

Поред наведеног, бранилац окривљеног нумерише и образлаже и повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, члана 98, 92, 395. став 2, 15. став 2. и 16. став 2. ЗКП.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде закона из члана 98, 92, 395. став 2, 15. став 2. и 16. став 2. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгане Радивојевић, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић